

[Lone Dybkjær]

Men så er det i øvrigt til miljøministeren, jeg gerne vil sige et par ord, og det er, at jeg erkender naturligvis, at der er en slags dilemma i vores forslag om opfordringen til regeringen om at anmode den svenske regering om at få Barsebäck afviklet i løbet af en 5 års periode. Når man har den holdning, vi har, at vi ikke tror på, der kan laves beredskabsplaner, og vi i øvrigt ikke mener, vi kan leve med risikoen for en stor ulykke, skulle vi jo nok foreslå, at man lukkede værket umiddelbart. Det er vel egentlig også, kan man vel godt sige, vor egentlige opfattelse, men det har vi nu altså ikke anset for politisk muligt og måske heller ikke for særlig fair over for svenskerne. Derudover har vi syntes, at det var nødvendigt, at vi fik en mere – hvad skal jeg sige? – nuanceret diskussion om disse spørgsmål, så det ikke bare blev et ja eller nej til Barsebäck, men at vi fandt en eller anden realistisk plan for at få Barsebäck afviklet i erkendelse af – og den erkendelse tror jeg vi alle har – at Barsebäck nu engang er fejlplaceret.

Så kan jeg da i øvrigt lige sige til fru Margrete Auken, at dette er måske et udtryk for en slags mandsdomineret opfattelse, men vores gruppe består jo altså af 7 mænd og 3 kvinder, og det kan da godt være, at det også præger mit indlæg her.

Det reelle er naturligvis, at begrundelsen er, at vi accepterer, at der trods alt er – ligesom da – en lille risiko for en stor ulykke, og det er denne lille risiko, der trods alt gør, at vi mener, at vi, om fru Margrete Auken vil, tør tage en chance i de kommende år.

Så vil jeg godt sige, at jeg synes ikke, det er uden indflydelse på det med beredskabsplanerne. Jeg er ked af, hvis miljøministeren fik den opfattelse, at jeg ligefrem tog let på dem. Det kan også være, det er, fordi han ikke mener, at jeg har det store kendskab til civilforsvaret og hele det mandskab, det kan sætte ind på alt dette. Det var nu ikke, fordi jeg ville tage let på det. Vi fandt blot, at det ikke er muligt at lave en rimeligt sikker, effektiv beredskabsplan, når det drejer sig om et område som Københavnsområdet, og det synes jeg man skulle erkende. Det var egentlig det, det var udtryk for. At man så i en periode er nødt til at gøre noget, så længe Barsebäck er der, er en anden sag, men det, jeg synes man skal tage op til diskussion, er, at det er den samme beredskabsplan, man

skal lave, om Barsebäck skal ligge der til evig tid eller i 30 år eller Barsebäck kun skal ligge der f. eks. som efter vores forslag i 5 år. Det er jo ikke sikkert, at det er den samme indsats og de samme foranstaltninger, der skal til, og derfor er det ikke ligegyldigt, om vi får denne beslutning eller ej, heller ikke med henblik på beredskabsplanerne.

Mølgaard (DR):

Jeg synes, der ubetinget er grund til at takke ministeren for det klare tilsagn om at ville vurdere Barsebäck for sig, altså at løsrive sikkerhedsvurderingerne eller konklusionerne derpå fra vurderingerne om mulighederne for dansk a-kraftværksopførelse.

Det sidste spørgsmål er ikke i sig selv oppe til debat i dag, og derfor her kun bemærkningen derom fra min side, at det er en sag for sig. Men man kunne jo på forhånd være ængstelig for, at en positiv indstilling i regeringen over for dansk a-kraftværksopførelse kom til at farve Barsebäckvurderingen i en helt uberettiget gunstig retning. Det har vi i dag ministerens utvetydige ord for ikke vil blive tilfældet, og det synes jeg der er grund til at takke hjerteligt for.

Hr. Maisted fejlciterede mig ved at anføre, at jeg havde sagt om nogle forskere, at de sad i elfenbenstårnet, i forbindelse med min omtale af hr. Nathans deltagelse i samfundsdebatten. Det, jeg konstaterede, var, at samfundsdebatten ville have været fattigere, hvis hr. Nathan befandt sig i elfenbenstårnet. Jeg har ikke udtalt mig om, i hvilke tårne andre befandt sig, men jeg har fremhævet det positive i Nathans indsats, at han ud fra et kendskab til tingene også har afsløret en berettiget tvivl i ekspertkredse, som vi næppe kunne have undværet at få frem på bordet; i hvert fald ville vi have været mere uvidende om, hvad det er for diskussioner, der finder sted i ekspertkredse. Nathan ville være aldeles uundværlig for vores kendskab dertil.

Og så vil jeg blot slutte med at appellere til ministeren om at optage forhandlingskontakt også med DDR med henblik på en regulær vurdering af risikomomenterne sydfra, fra a-kraftværker med en ikke alt for stor indbygget sikkerhed. Heller ikke det bør sammenblandes med Barsebäck, og debatten om problemerne i DDR og deres kernekraftværker må derfor ikke gå hen og forkludre